

udrette Meget i Henſeende til dem? Ved Forſvarſagen forſtaar jeg i videste Forſtand Alt, hvad der kan gøres for at hævde og bevare Danmarks Selvſtændighed og derunder indbefattet, hvad der kan gøres for at Danmark i ethvert Tilfælde, hvor det med Vre kan gjøre det, holder ſig neutralt, og at man i Tiden, i Forbindelse med de to andre nordiſke Riger, forger for at faae denne Neutralitet garanteret af Stormagterne. Det er et Program, ſom viſer ikke alene hen mod en Løsning af Forſvarſagen paa et nyt Grundlag, men tillige viſer i ſkandinaviſk Retning og ſamtidig peger paa en Løsning af det hønderjydiſte Spørgsmaal, hvilket Spørgsmaal naturligvis vil komme frem ved Spørgsmaalet om, hvilket Omraade der ſkulde neutraliſeres. Det Andet er Arbejderſagen. Arbejderſagen har jo været forhandlet ſaa meget og har ſaaet en ſaadan Forberedelse, at jeg er vis paa, at næſten enhver Regjering, ſom ſtillede ſig paa det konſtitutionelle Standpunkt, vilde kunne udrette Meget i det; hvor Meget, vil naturligvis afhænge af, i hvilken Grad den tager Henſyn til de Krav, der ere oppe. — Dermed har jeg betegnet min Stilling til den foreliggende Sag, jeg har kritiſeret den baade med Henſyn til Indhold og til Form. Derſom Tiden tillod det, var det ønskeligt, om Sagen kunde ſtandſes og i et Udvalg finde en ſaadan gennemgaaende Behandling, at den ſyldeſgjorde Alles Duffer i høiere Grad end nu, men jeg finder det fuldtændig rigtigt, hvad den høitærede Formand har ſagt, at Thinget har jo ſelv, ved ikke at ſtemme imod, at Sagen blev ſat paa Dagsordenen, erkjendt, at Sagen ikke bør udsættes, og det bør den ikke, alene af Henſyn til den korte Tid, vi have til 1ſte April. Men naar jeg — og jeg antager, at det Samme er Tilfældet med Flere — ſtemmer for denne Adreſſe, er det kun med den udtryffelige Motivering, ſom jeg har givet, og jeg beder derfor om, at Adreſſen maa ikke alene ſes efter ſin Ordlyd, men den ogſaa maa blive belyst gennem den Forhandling, der er ført om den.

Trier: Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ſte Valgkreds (Thomſen) er her i Folkethinget i Dag optraadt ſom Landſtthingets Ridder og har paa dette Grund-

lag fraraadet Vedtagelsen af den foreliggende Adreſſe. For mit Vedkommende forekommer det mig at være naturligt her i Thinget at ſøge at hævde Forfatningen ved en Hævdeſe af den Stilling, ſom netop dette Thing har indenfor Forfatningslivets Grændſer i Folge Lovens Hjemmel, og jeg kan derfor ikke følge den ærede Folkethingſmand i de Betragtninger, han anſtillede i Henſeende til Folkethingets Forhold til Landſtthinget i Anledning af den midlertidige Finantslov. Naar han badlede Folkethinget, fordi det var vendt tilbage til den Form for midlertidige Finantslove, der har en Menneſkealderſ Hjemmel, ſaa tror jeg ikke, at denne Dadel kommer paa ſit rette Steb, og det fordi man jo maa tage i Betragtning, under hvilken Situation denne Tilbagevenden til det Gamle finder Sted. At holde paa, at Folkethinget havde en Pligt til at gjøre et andet Skridt, fordi Landſtthinget i Fjor havde forkaſtet netop denne Form, forekommer mig ikke at holde Sti; der foreligger ikke nogenſomhelſt æthentift Fortolkning af, hvorfor Landſtthinget forkaſtede denne Form, denne Forkaſtelse foregik i et Dieblit, hvor mangfoldige Grunde kunde være afgjørende for Forkaſtelsen, og hvor ſelve Lovforſlaget havde udspillet ſin Rolle, fordi det var overflødig. Naar nu denne gamle Form optages i Mar, ſaa maa det nødvendigvis erindres, at forud for denne Gjenoptagelse var der gaact et Lovforſlag fra Regjeringens Side, der ſillede Sagen paa en helt anden Grund, end den nogenſinde før havde ſtaaet paa. Det var ikke to forſkjellige Former for en og ſamme konſtitutionelle Opfattelse af et foreliggende Spørgsmaal, men det var to forſkjellige Principer, ſom mødtes med hinanden, og idet Folkethinget af Situationen blev tvunget til netop at vende tilbage til den Form, der havde bevist ſin Brugelighed gennem Tiderne, betød dette, at Folkethinget hævdede det konſtitutionelle Princip, der anerkjender begge Things Stattebevillingsret i lige Grad, lige overfor den nye Form, der, ſom Alle vel maa indrømme, logiſt i ſin Konſeſvents ſlaar en Streng over et af Thingenes Stattebevillingsret. Det var ſom Svar paa denne Opfattelse, at Folkethinget i Mar vendte tilbage til den gamle Lov, og efter min Opfattelse har ogſaa denne Tilbagevenden ſin fuldtændige Berettigelse. Jeg tror, at der ſtadig begaaſ en Tankeſei